

حملات راکتی از خاک پاکستان و خاموشی ناتو:

حملات راکتی از خاک پاکستان از چندی به این طرف بالای ولسوالی های ولایات کنر و ننگرهار ادامه دارد که حال بیش از (۶۰۰) فروند راکت و یا مرمی های توپ به خاک وطن عزیز ما اصابت کرده که در اثر آن ده ها نفر کشته و ده ها تن زخمی و صدها نفر هم بجای مصون پناهنده شده اند.

در مورد، باوجود سر و صدا های زیاد از طرف قوماندان قوای سرحدی پولیس محترم امرخیل و والی و مردم کنر از طرف حکومت و به خصوص از طرف وزارت دفاع، داخله منحصی قوای دفاعی کشور و وزارت خارجه منحصی تأمین کننده روابط خارجی و دستگاه دیپلوماسی کشور هیچ اقدام تا اکنون انجام داده نشده است، اگرچه بعد از بسیار سرو صدا ها وزارت خارجه یک اعلامیه متحدالامال صادر کرد که درست به امر یک نفر امر بی کفایت و فاقد صلاحیت کاری می ماند که به جای صدور امر قاطع می نوشت «طبق قانون اجراءات شود» که این امر مشکل عارض را حل نمی کرد بلکه بیشتر میساخت.

اکنون هم چنان شده است که اعلامیه وزارت خارجه به نوشته طبق قانون اجراءات شود می ماند وزارت دفاع که قدرت دفاع ندارد و اگر کم و بیش داشته باشند چون مسئولین جیره خوار و هم برخوردار از روابط نزدیک زمان هجرت با آی اس آی پاکستان هستند بناءً جرات یک اقدام سریع قاطع و ممکن را در برابر پاکستان ندارند.

فرضاً اگر عده ای جرات هم داشته باشند توان آنرا ندارند که چنین کاری را انجام دهند زیرا همین افراد که اکنون در کررسی های بلند دولتی تکیه زده اند در انحلال یک اردوی با قدرت افغانستان که با داشتن تجارب جنگی و داشتن سلاحهای ثقیل که بیش از دو هزار چین تانک بیش از چارصد فروند طیاره ده ها فروند راکتهای «اسکات» و راکت های «اوراگان» راکت های «لونا» با بوردهای مختلف «بیم چهل» و غیره را در اختیار داشت و یکی از جمله با قدرت ترین اردو در سطح منطقه بود به دستور نواز شریف و جنرال حمید گل توسط احمد شاه مسعود و آقای ربانی منحل و سلاحهای آن در بازارهای «کباری» پاکستان بفروش رسانیده شد، اردوی فعلی که هنوز توان امنیت گرفتن وزارت دفاع را ندارد چطور خواهد توانست که امنیت وطن را در مقابل یک کشور بیگانه بگیرد.

افغانستان از زمان پیدایش پاکستان تا اکنون با این ملک درد سر داشته است ولی هیچ گاهی پاکستان جرات آنرا نکرده که بالای خاک افغانستان حمله کند و یا راکت پرتاب نماید.

من و بسیاری از هموطنان بخاطر داریم که در زمان حکومت داکتر نجیب الله دو فروند طیاره «اف ۱۶» پاکستان داخل خاک افغانستان شد که توسط قوای مسلح افغانستان در منطقه جاجی و میدان ولایت خوست که آن وقت لوی ولسوالی بود بلادرنگ سرنگون شد و همه از رادیو و تلویزیون اعلان آنرا و لاشه طیاره را دیده و شنیدند، و به اساس توافقات ژنیو لاشه طیاره به مسئولین ملل متحد جهت نقض توافقات ژنیو نیز نشان داده شد، ولی امروز وزارت دفاع ما توان یک اخطار جدی را ندارد.

آیا پاکستان از کجا این جرات را پیدا کرده که در موجودیت قوای ناتو و امریکا با چنان چشم درائی از مداخله پنهان رو به مداخله آشکار بیاورد و اقدام به پرتاب راکت و مرمیهای توپ کند، جای تعجب است که پاکستان بعد از کشته شدن اسامه بن لادن دیگر خود را مجبور نمی داند که از موجودیت لانه های تروریستها انکار کند، زیرا اسامه یک تحفه بود که پاکستان به امریکا جهت اعاده شدن حیثیت آن داد تا امریکا در چشم مردم خود و متحدان شان خاک انداخته نشان دهد که در مبارزه با تروریزم کامیات شده است و گویا متهم حملات ۱۱ سپتمبر ۲۰۰۱ را به جزاء اعمال شان رسانید، چون قتل اسامه به کمک پاکستان صورت گرفت بناءً امریکا در برابر لانه تروریستی نه تنها عکس العمل از خود نشان نداد بلکه با خاطر جمع و افتخار خروج از افغانستان را آغاز کردند.

این خروج درحالی صورت میگرد که دو جنرال عالی رتبه امریکا ابراز نگرانی و تردید کرده اند که مداخله پاکستان به این زودی از افغانستان قطع شود، «جنرال جان الن که برای قوماندانی نیروهای ناتو در افغانستان نامزد شده گفته است که تردید دارند پاکستان به این زودیها پناهگاههای شورشیان در خاک خود را از بین ببرد، همزمان جنرال ولیام مکروین که قرار است فرماندهی قوای مخصوص امریکا را به عهده بگیرد، نیز گفته است که احتمالاً ملا محمد عمر، رهبر طالبان در پاکستان پناه گرفته است.

این دو قوماندان امریکایی این سخنان را در کمیته نیروهای مسلح سنای امریکا ایراد کردند.»

جالب است که جنرال جان الن در جواب سوال یک سناتور امریکا میگوید «از تصمیم بارک اوباما رئیس جمهور امریکا به خروج ۳۳ هزار سرباز طی دو سال آینده حمایت میکند، اما در پاسخ به سوالات سناتور ها گفت که اگر اوضاع افغانستان رو به وخامت بگذارد، به قوماندانان خود توصیه خواهد کرد که برنامه خروج را متوقف کنند.»

حال سوال در اینست که این آقاییون حملات راکتی از خاک پاکستان را خرابی اوضاع نمیدانند. طیارات تورنادو که کار کشف را انجام میدهند و چندین فروند آن در افغانستان موجود است، از جاهایی پرتاب راکت ها و توپخانه خبر نمیگیرند، آیا این راکت هارا تروریستان می اندازند یا اردو و آی اس آی پاکستان؟ نیروهای افغانی تا حال توان آنرا ندارند که کشف هوایی انجام بدهند. وزارت دفاع هم از حقیقت پس پرده که چرا نیروهای خارجی در برابر این همه حملات بی تفاوت است خاموش مانده است.

جنرال امین الله امرخیل این فرزند قهرمان دلیر و وطن دوست افغان که با دیدن خون هموطنان خود تکیه زدن در کرسی جنرالی که باید از مردم خود حراست کند باوجود درخواستهای مکرر از حکومت که در برابر این حملات عکس العمل نشان دهد جواب دریافت نکرد از وظیفه خود استعفا داد چون نمی توانست دیگر خون هموطنان خود را بیش از این تماشا کند.

خاموشی نیروهای خارجی مقیم افغانستان را در برابر این حملات و جرأت پاکستان در این حال جز اینکه سازش بین امریکا و پاکستان باشد و در عقب آن خطر نابودی افغانستان نهفته باشد میتواند هم جواب ندادن به این انداختها جهت فشار بالای حکومت و شخص حامد کرزی نیز باشد، چون خواستن لویه جرگه از طرف حامد کرزی و برطرفی شصت و دو تن از وکلاء به طبع امریکا سازگار نیست زیرا امریکا برای ماندن در افغانستان باید طبق شرایط که نفع خود را بیشتر تمثیل کند و از افغانها منحصی غلام زر خرید استفاده کند در همه قلمرو افغانستان دست باز داشته باشند، از اینرو وزارت دفاع و ریاست جمهوری در برابر این همه حملات خاموشی اختیار کرده است از نظر من ممکن نیست که از نیروهای خارجی در مورد طالب کمک نشده باشند و اگر خود اقدام کنند با کدام زور و پشتوانه.

مسئله دیگر که میتواند احتمالاً وجود داشته باشد اینست که آی اس آی طرفدار صلح با افغانستان نیست و در مخالفت با حکومت ملکی زرداری قرار دارد باز دیده های مکرر وزیر دفاع و رئیس آی اس آی با مقامات افغانی و بدست نیاوردن یک جواب قابل قبول از جانب افغانی ممکن است دست به فشار اخطار آمیز بزنند که اگر قوای خارجی در افغانستان باقی بماند اینها میتوانند به فشار خود ادامه بدهند تصمیم بستن فرودگاه «شمسی» در بلوچستان به رُخ امریکا از طرف پاکستان میتواند ثبوت این مدعا باشد.

از طرف دیگر وزیر دفاع پاکستان چوهدری احمد مختار به تاریخ ۲۶ جنوری گفته است «که رسیدن به پناهگاه های طالبان و ارتباط به آن کار دشوار نیست وزیر دفاع پاکستان، در مورد موقف پاکستان در مورد عکس العمل شدید رئیس جمهور حامد کرزی بخاطر حملات پاکستان بر خاک افغانستان گفت، که رئیس جمهور کرزی و زرداری، در تهران مذاکرات مؤثری داشته اند. وی علاوه نمود؛ پاکستان نیز میخواهد تا مشکل افغانستان هرچه زودتر حل گردد، در آنجا صلح تأمین گردد و مهاجرین افغان مستقر در پاکستان، دوباره به کشورشان برگردند.» در چنین شرایط وزیر دفاع پاکستان چنین یک اعتراف سریع را میکند که خروج قوای خارجی از افغانستان عنقریب آغاز شدنی است گویا این سخن را میتوان امتیاز طلبی از طرف پاکستان تصور کرد که باید امتیازات را بگیرند و یا اینکه به مداخله همچنان ادامه داده میتوانند چون نیروهای فشار را در اختیار دارند. این امتیاز طلبی زمانی صورت میگرد که امریکا در بحران اقتصادی فرو رفته که هفته دو میلیارد دالر مصرف جنگ افغانستان برایش کمرشکن شده است.

بی تفاوتی نیروهای خارجی و حملات راکتی از کشور همسایه بالای خاک ما از یک سو نشان دهنده آنست که ناتو و متحدین تا چه اندازه به حقوق بشر و دفاع از اهالی بیگناه و ملکی متعهد هستند و این بشردوستی را مقایسه کنید با دفاع از اهالی ملکی در لیبیا، جای بس تأسف است که این دو صد هزار عسکر ناتو و امریکا در افغانستان مصروف چه میباشند؟ آیا چند نفر طالب؟ مضحک است.

و از طرفی به ما می آموزد که باید در تشکیل و داشتن یک اردوی نیرومند و مجرب که جواب گوی به مداخلات همسایگان باشد با اتحاد و یکپارچگی سعی جدی بخرچ دهیم.

پایان